

Voorwoord

Meestal bellen ze rond etenstijd: call centers of onderzoeksbureautjes. Heb je juist de eerste kluwen spaghetti aan je vork of net een prachtig kuiltje in je stamppot gemaakt, proberen zij jou telefonisch de meest goedkope energiestromen of kredieten die je allemaal niet wilt aan te praten. Irritanter kan het niet. Je wilt immers gewoon lekker door eten.

Nee, we gaan u niet rond etenstijd bellen om u te vragen wat u eigenlijk vindt van ons parochieblad. We willen immers niet het risico lopen dat u zich alsnog verslikt tussen de soep en de aardappels. Daarom vindt u in dit nummer een kleine schriftelijke enquête. Misschien zit u ook daar niet op te wachten: u wilt immers dit nummer gewoon gaan lezen. Toch vragen wij even uw aandacht voor dit lezersonderzoek, want na twee jaar *Caecilia.com* willen wij graag eens van u horen wat u van ons vindt en wat u beter zou willen. Mogen wij op uw medewerking rekenen en uw vragenlijst uiterlijk 1 mei aantreffen tussen de stapel?

In dit nummer treft u óók nog een lege enveloppe aan. Leg hem op een prominente plek in huis, of liever: stop 'm in het komend weekend als gesloten couvert in de collectebus achter in de kerk. In Kananga zullen ze niet alleen zielsgelukkig zijn met uw bijdrage, maar u kunt er van op aan dat het geld uitermate goed wordt besteed om de straatkinderen daar wat meer kleur en perspectief aan hun leven te geven.

Redactie

Op weg naar Pasen

In de Mariakapel van onze kerk wordt het begin en het einde van een mensenleven met elkaar verweven. Aan de ene kant hangen de voetjes van onze dopelingen, aan de andere kant de kruisjes van hen die in de voorbije tijd overleden zijn. Op de voetjes en de kruisjes staan hun namen, zoals die ook geschreven zijn – zeggen we met diep gevoel – ‘in de palm van Gods hand’. Ons leven speelt zich af tussen voetje en kruis, tussen geboren worden en sterven. Twee keer worden we de kerk binnengedragen: aan het begin en aan het eind.

Met Kerstmis vieren we het begin: de geboorte van Jezus. Met Pasen vieren we de voltooiing. Met Kerstmis vieren we dat God naar de mensen toegekomen is. Met Pasen vieren we dat die mens Jezus naar God gegaan is. Kerstmis is herdenken dat God een thuis vond onder de mensen. Met Pasen vieren we dat we ooit eens een thuis zullen vinden bij God. Mooi eigenlijk dat het leven zich zo beweegt tussen twee christelijke feesten. Natuurlijk is er van alles aan te merken op het instituut kerk, maar veel dieper en waardevoller is toch de boodschap van Jezus Christus zelf: het leven blijft duren, ook over de dood heen! Anders, natuurlijk... Hoe? Dat weten we niet, maar dat geloof zit diep in veel mensen die wij ontmoeten. Soms noemen ze zich gelovig en soms ook niet, maar ze weten zich verbonden met God en met alle mensen die hen zijn voorgegaan.

Al bijna veertig dagen zijn we ons op het Paasfeest aan het voorbereiden. Voor degenen die onze kerk regelmatig bezoeken in een van de vieringen in het weekend is dat ook heel duidelijk te zien. Onze doorgaans mooi versierde kerk is nu heel sober. De kleur van de liturgie is ook het sobere paars. Het is duidelijk een tijd van voorbereiding. In de week voor Pasen – de Goede Week – vieren we die beweging van leven naar dood en weer naar leven.

Allereerst de viering van *Palm- of Passiezondag*. We horen over de intocht van Jezus in Jeruzalem. De nieuwe palmtakken worden gezegend en uitgereikt. Maar ook wordt het lijdensverhaal gelezen. Verheerlijking en verguizing liggen immers heel dicht bij elkaar. Om ons ook van binnen

goed voor te bereiden volgt dan de *boeteviering*: is het niet goed je eigen falen eens bewust bij God neer te leggen?

Liturgisch gezien is het een overvolle week, want vervolgens komen we aan *Witte Donderdag*. Voor één dag verandert de kleur van de liturgie. In plaats van paars is het deze dag wit. Het is een feestdag: we gedenken het Laatste Avondmaal van Jezus. “Doet dit om Mij te gedenken”. Nog steeds vieren we de Eucharistie. Nog steeds weten we Jezus in ons midden als wij samen delen van het Brood, Zijn Lichaam, voor ons gegeven.

Dan volgt een sombere dag: *Goede Vrijdag*. Het sterven van Jezus. Een vernederende dood aan het kruis. Toch is het kruis voor ons een teken van overwinning geworden. Bij bijna alle christenen is er in huis wel een kruis te vinden. Vaak heeft het kruis een ereplaats in de kamer. Een dag van herdenken. Geen Eucharistie, wel komen we samen rond de dood van Jezus.

Na zijn dood volgt *Pasen*, het feest van de verrijzenis. Jezus is niet dood: Hij leeft. En wij, volgelingen van Jezus, zullen met Hem verrijzen. We vieren de Paaswake; te vroeg natuurlijk. Want de eigenlijke Eucharistie hoort pas om middernacht te beginnen, dan is het pas Pasen. Maar de intentie is hetzelfde. Pasen is immers één geloofsbelijdenis. We spreken uit dat het leven sterker is dan de dood, dat onze God een God van levenden is. Ook op Eerste Paasdag vieren we dit geloof in onze kerken.

Tot slot: *Tweede Paasdag*. Een dag die er voor veel mensen maar een beetje bij hangt. De meubelboulevards zijn voller dan de kerken. Toch is de viering in onze kerk een bezoek waard.

U bent de hele week van harte welkom om mee te vieren en mee te doen. Natuurlijk zijn het veel vieringen, bovenop het drukke dagelijkse bestaan. Maar u doet vast veel moed, geloof en energie op. Fijn als u er bij bent. Dat de vlam van hoop en het Licht van Pasen in uw en ons hart mag blijven branden. Dat wensen we u toe voor Pasen en voor uw leven.

Pastoor Pieter Scheepers,
namens het pastoresteam

Vrouwen in de bijbel (1)

Elisabet

Hoewel in veel bijbelverhalen mannen de hoofdrol spelen, zijn het juist vrouwen in de bijbel die op cruciale momenten in de heilsgeschiedenis een belangrijke en beslissende rol hebben gespeeld. Vrouwen als Maria, maar ook minder bekende vrouwen als Esther, Judith, Rachab, Hagar en nog vele anderen. Het verhaal over Elisabet (en Maria) is het eerste in een serie artikelen over vrouwen in de bijbel waarmee we in *Caecilia.com* de aandacht willen vestigen op de rol van vrouwen in bijbelverhalen. We hopen dat deze nieuwe serie een bijdrage kan leveren aan de huidige discussie over de positie van vrouwen in de kerk.

Toen me gevraagd werd om – als vrouw – de aftrap voor deze nieuwe serie te doen, ben ik gaan zoeken welke verhalen in aanmerking zouden komen. Al zoekende troffen me de vele verhalen over vrouwen en de rol die zij in de bijbelse geschiedenis spelen. Schitterende verhalen die een goed beeld geven van hun maatschappelijke positie en hun enorme levenswijsheid. Verhalen over vrouwen die ook van deze tijd zijn. Mijn keuze viel op Elisabet, de eerste vrouwelijke figuur in het Nieuwe Testament. Alleen het evangelie van Lucas gaat dieper in op de kinderjaren van Jezus en Johannes de Doper, waar ook het verhaal van zijn moeder Elisabet te lezen is. In het eerste hoofdstuk verhaalt Lucas de aankondiging van Johannes' geboorte, in het tweede hoofdstuk de geboorte van Jezus.

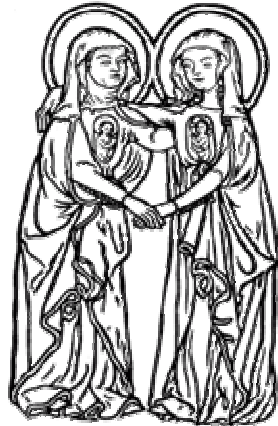
Elisabet is de vrouw van een priester, Zacharias. Zij hebben geen kinderen, want Elisabet is onvruchtbaar en beiden zij ze al op gevorderde leeftijd. Eens, wanneer Zacharias volgens priesterlijk gebruik in het heiligdom van de Heer is om het reukoffer te brengen, verschijnt hem de engel Gabriël die tot hem zegt: “Schrik niet, Zacharias, want uw gebed is verhoord; uw vrouw Elisabet zal u een zoon baren, die u de naam Johannes moet geven.” Zacharias gelooft hem niet, want hij is een oude man en zijn vrouw is al op jaren. Daarop wordt hij met stomheid geslagen tot na de geboorte van zijn zoon, op de dag van zijn naamgeving. Niet lang daarna wordt zijn vrouw Elisabet zwanger.

Nadat de engel Gabriël aan Maria voorspeld heeft dat zij als maagd een zoon ter wereld zal brengen, vertelt hij haar ook dat haar nicht Elisabet, ondanks haar hoge leeftijd, zwanger is geworden. Zij vertrekt dan met spoed naar het bergland, waar Zacharias en Elisabet wonen. Als Elisabet de begroeting van Maria hoort, springt het kind op in haar schoot en roept ze uit: “Gezegend ben jij onder de vrouwen en gezegend is de vrucht van je schoot.”

Voor Elisabet komt de tijd dat zij moet bevallen en zij baart een zoon. Buren en familie horen hoe barmhartig de Heer voor haar is geweest en delen in haar vreugde. Na een week wordt het kind besneden en willen zij hem de naam van zijn vader Zacharias geven. Maar Elisabet zegt dat hij Johannes moet worden genoemd. Zij roept Zacharias om hem dit te laten bevestigen. Op het moment dat hij opschrijft: ‘Zijn naam is Johannes’, kan hij zijn mond en tong weer bewegen en kan hij weer spreken.

Het verhaal van zwangerschap en geboorte past in alle tijden. Waarom Maria de moeilijke tocht naar het bergland onderneemt wordt in het verhaal niet verteld, maar naar wie zou ze beter kunnen gaan in haar situatie? De oudere vrouw in dezelfde situatie, met Maria nauw verbonden, is de vriendin die zij nu nodig heeft. Juist in deze periode hebben beide vrouwen behoefte aan raad, zorg en ondersteuning in voor de vrouwen nog onbekende, soms angstige omstandigheden die vriendschap tussen vrouwen zo belangrijk maken. Beide vrouwen delen de ervaring van dit nieuwe leven en hebben ook genoeg redenen om zich aan elkaar op te trekken en hun vreugde met elkaar te delen.

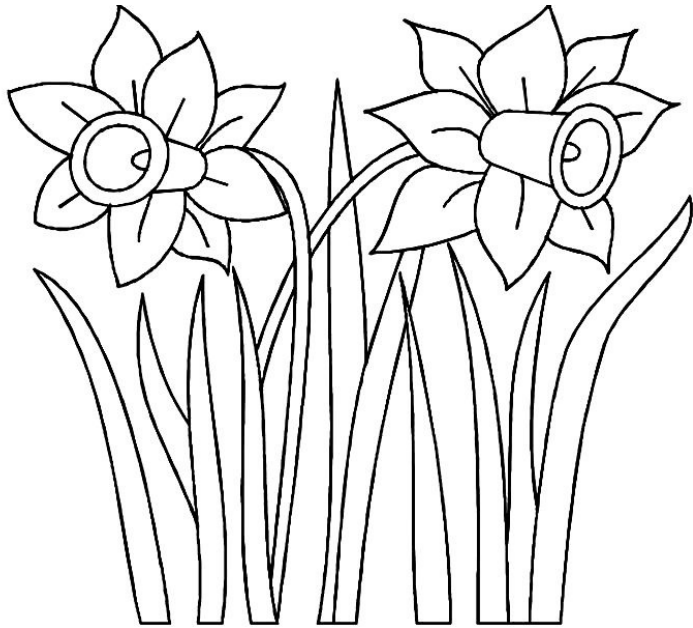
Els Panis

Pasen... nieuwe ogen krijgen

Een titel van een paasmap voor jongerenwerkers, al weer lang geleden. De titel is mij altijd bijgebleven.

Je herkent het in de verhalen: de mensen die nauw met Jezus verbonden waren, herkenden hem niet zo maar na zijn dood. Maria herkende hem niet, verblind als ze was door verdriet. Pas toen hij in de hof haar blik ving en haar naam noemde was er de herkenning. De Emmaüsgangers herkenden hem pas toen het brood gebroken werd en hij het hen aanreikte nadat hij de zegen had uitgesproken. Toen ze met andere ogen gingen zien, brak het als het ware in hun leven weer in: hoop in hun menselijk bestaan! Ze stonden op en konden verder. Leven. In intens diep verdriet kregen ze nieuwe ogen en zagen weer tekens van hoop.

Prachtige verhalen... oude verhalen? Om je heen kun je de prachtigste Paas-, hoop- en opstandingsverhalen zien en beleven, wanneer je nieuwe ogen krijgt. Blijkbaar heeft God daar niet altijd de kerk of bijbelse verhalen bij nodig. Zeker, het is geweldig om die bijbelse verhalen te kennen en met je mee te dragen in je rugzak op je levensweg. En Pasen krijgt voor mij ieder jaar weer een geweldige betekenis, wanneer ik bewust de lijdenstijd doorleef, veertig dagen en de stille week vier in de kerk.

Maar het raakt me ook heel diep als ik zie hoe 'God' zomaar in kan breken in een mensenleven. Ik herinner me de moeder die een kindje verloor aan de dood tijdens de geboorte. Een nieuwe geboorte durfde ze niet aan. Een paar jaar later stuurde ze een kaartje met trompetnarcissen. En met een enkel woord gaf ze aan hoe de narcissen 'leven' trompetteren! In het verdriet waren het de narcissen waardoor ze nieuwe ogen kreeg. Enkele maanden later groeide er nieuw leven in haar. Op zulke momenten moet ik altijd denken aan Jezus die voorbeelden nam uit het leven van alle dag om iets over God duidelijk te maken.

Eén van de mooiste Paasgedichten blijft voor mij dat van Ida Gerhardt:

*Een diep verdriet dat ons is aangedaan
kan soms, na bittere tranen, onverwacht
gelenigd zijn. Ik kwam langs Zalk gegaan,
op Paasmorgen, zéér vroeg nog op den dag.
Waar onderdijks een stukje moestuin lag
met boerse rijtjes primula verfraaid,
zag ik, zondags getooid, een kindje staan.
Het wees en wees en keek mij stralend aan.
De maartse regen had het 's nachts gedaan:
daar stond zijn doopnaam, in sterkers gezaaid.*

Pasen... nieuwe ogen krijgen: ik wens het ieder mens toe.

Wil van Egmond

Vastenproject Kankala

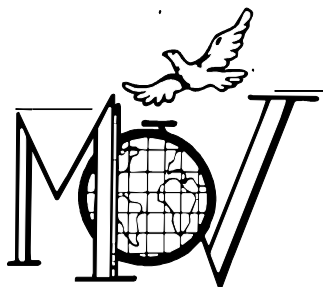
Ook dit jaar collecteren we in de vasten voor het project Kankala in de stad Kananga (Congo). Kankala is een project voor straatkinderen dat mee opgezet is en wordt ondersteund door de zusters van de Choorstraat, de congregatie van Zr. Augusta.

Het project vangt straatkinderen op en stelt met name jongens in de gelegenheid om een beroep te leren, zodat ze zelf in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Zo nodig worden ze op weg geholpen met een klein krediet.

In de stad Kananga heeft het project twee luisterhuizen waar straatkinderen dag en nacht terecht kunnen met hun verhaal en waar ze zich kunnen wassen, medische hulp krijgen en soms ook iets te eten. Per jaar gaat het om de opvang van zo'n duizend kinderen.

De laatste tijd krijgen ook meisjes onderwijs. In het meisjeshuis verblijven er twintig. Tien ervan gaan naar de basisschool in de stad. Drie meisjes hebben een baby en samen met de zeven anderen leren ze huishoudelijke taken te verrichten.

Mamu H el ene is lerares en zij geeft alfabetiseringsles en kookles. Mamu Thérèse is naaister en zij heeft ook gezondheids- en landbouwcursussen gevolgd. Zij geeft dus naailes, houdt zich bezig met hygiëne, de tuin en het vee (zes schapen en zes eenden). Begin september, in het regenseizoen, werden tuinen aangelegd en nu al zijn er meisjes die genoeg groente hebben gekweekt voor eigen gebruik en ook nog wat hebben kunnen verkopen aan burens. Dit is een grote vooruitgang!

En dan... een droom voor 2006! In Kananga willen ze graag de sojacultuur behouden en zijn ze begonnen met het verbouwen van soja in de Kasai. Ze willen nu starten met het maken van sojakoekjes. De koekjes zijn een verbetering van de voeding van baby's en jonge kinderen, die met velen sterven vanwege de armoede van de bevolking. De productie van sojakoekjes betekent werk en dus inkomsten voor de straatmeisjes. Helpt u deze droom verwezenlijken?

MOV-groep

U vindt in dit nummer een enveloppe die u met uw bijdrage in de collectebus achter in de kerk kunt doen. U kunt uw bijdrage ook overmaken op gironummer 108 37 59 of Rabobanknummer 1068 04 030, RK Kerkbestuur St. Caecilia, Kerkstraat 2, 5056 AC Berkel-Enschot onder vermelding van KANKALA.

Column

Halverwege maart mocht ik mijn broer uitzwaaien. Niet vanwege een bezoek aan ons gezin in Berkel-Enschot of voor een korte vakantie naar het buitenland. Nee, voor een langere periode, waarvan hij de aflooptdatum ook nog niet kent. Samen met zijn vriendin en de huisdieren vertrok hij naar de Bourgogne om daar een hotel-restaurant te gaan runnen. Het afscheid was goed: een mooie receptie met familie, vrienden en collega's. Leuke en lieve woorden die werden gezegd, een aantal mooie cadeaus en leuke aandenkens. De dag erna vertrok hij, het avontuur tegemoet.

Eerder al vertrokken eind vorig jaar twee vrienden van mij naar het buitenland. Ditmaal naar Spanje om daar onder de naam OntSpanjeAnders op maat gemaakte, betaalbare reizen aan te bieden aan en te verzorgen voor de sportieve reiziger. Net als mijn broer de baan opgezegd, het huis en de auto verkocht en gewoon vertrokken.

Waarschijnlijk heeft u wel eens zo'n tv-programma gezien, waarin de kijker getuige mag zijn van (vaak twee) mensen die met een (bijna altijd) slecht voorbereid plan definitief naar het buitenland vertrekken om daar een volledig nieuw leven op te bouwen. Ze komen aan op de plek waar ze verwachten hun tot dan toe drukke en eenzijdige leven achter zich te kunnen laten en een ander, mooier leven op te kunnen bouwen. Het liefst in een wat warmer land en in een omgeving met een rustieke uitstraling. Uiteraard gaat er niet veel volgens planning, als deze er al mag zijn. Sterker nog: er loopt van alles mis en je krijgt als kijker het idee dat de stap die de hoofdpersonen op tv hebben genomen en hen het gezochte geluk had moeten brengen, juist het tegenovergestelde teweegbrengt. Weinig van wat de emigrant had verwacht, wordt bewaarheid. Er is altijd meer reparatiewerk aan het huis te doen dan was geschat, de kosten lopen vrijwel altijd uit de hand, er is tijd of menskracht te kort om alle werkzaamheden tijdig af te krijgen en de spanning in de relatie loopt op. Het stressgevoel heeft een hoger niveau bereikt dan het al had voor vertrek naar het buitenland en de rust is ver te zoeken. Kortom, de vraag rijst: waarom doen mensen zich zelf dit eigenlijk aan?

Het antwoord laat zich niet gemakkelijk geven. De beweegredenen van deze mensen om te vertrekken zijn immers veelal verschillend. Daarnaast loopt het gelukkig niet altijd mis. Er zijn zeker ook succesvolle emigranten geweest. Succesvol in die zin, dat hun toekomstverwachtingen uitgekomen zijn. Succesvol of niet, één ding hebben mensen die de stap hebben gezet om huis en haard te verlaten gemeen: moed om al het bekende en vertrouwde achter je te laten en in te ruilen voor een omgeving die nog niet 'eigen' is, waar je de taal wellicht maar half spreekt en je je sociale leven volledig opnieuw moet opbouwen. Vertrouwend op jezelf, je partner en de (onbekende) omgeving waar je heen gaat. Je moet het maar durven.

Met het geloven in God is het misschien wel net zo. Je moet het maar durven om te geloven dat er op je wordt gelet, om je gegeven en voor je gezorgd. Durven om al het vertrouwde achter je te laten en je bewust of onbewust in het diepe te storten. Soms word je er in teleurgesteld, omdat de dingen niet lopen zoals we van tevoren hadden gedacht. Of moeten we eerst nog veel aan ons zelf en de omgeving sleutelen. Maar veelal kom je uiteindelijk thuis in een vertrouwde omgeving en is het de sprong in het diepe waard geweest.

Overigens: bij zowel mijn broer als de in december vertrokken vrienden heeft zich het tv-scenario gelukkig niet voltrokken, al zullen zij ook hun mindere momenten gaan meemaken. Maar die hebben we allemaal wel eens. Daarvoor hoef je tenslotte niet persé naar het buitenland te gaan.

Vincent van Baaren

Podium

In de Podium-rubriek brengen wij een wisselend onderwerp uit geloof en samenleving in stelling en nodigen lezers uit hierop te reageren. Wilt u ook eens stelling nemen? Mail of stuur ons uw reactie, suggestie of stellingname!

Reclame geeft nieuwe inhoud aan de christelijke traditie

U kent ze vast wel, de nogal oubollige etiketten van kazen en wijnen zoals de zoete Madonna-beelden van de Liebfraumilch en de blozende paters van de Camembert. 'Goddelijke traan, hemelse wijn', liet een wijnverkoper eens weten in zijn catalogus, waarin de *Lacryma Christi del Vesuvio* werd aangeprezen. "Toen de afvallige engel Lucifer niet toegelaten werd in de hemel, zag hij kans om een stuk van het hemelse paradijs met zich mee te trekken. Bijna bij de aarde aangekomen, viel het echter uit zijn handen en stortte het bij de Golf van Napels in zee. Toen Christus op een dag zag dat de bewoners van dit stukje paradijs voortdurend ruzie maakten, deed hem dat verdriet en ontsnapte er een traan uit zijn ooghoek." Die traan van Christus kwam natuurlijk precies terecht op de wijnstokken die vanaf dat moment de zuiverste, vakkundig gemaakte en krachtige wijnen voortbrachten. Met zo een vermakelijk en smakelijk verhaal uit de christelijke traditie probeert men de koper dus over te halen!

Wie gedurende enkele weken in kranten en tijdschriften eens let op levensbeschouwelijke elementen in reclameboodschappen, komt al snel tot de ontdekking dat deze media er bol van staan. Reclamemakers doen steeds vaker een beroep op de dieper liggende behoeften, wensen en verlangens van mensen: 'Paradijselijk leven' op zonnige vakantiestranden of 'De hemel op aarde' in een vlekkeloos sneeuw wit ski-oord. Reclame-uitingen worden daardoor een belangrijke vindplaats voor levensbeschouwing. Het Franse concern Cacharel deed enkele jaren geleden uitvoerig onderzoek naar eventuele religieuze bezwaren tegen zijn

nieuwe parfum: Eden. 'Tijd van werken, tijd van rusten', zette Grolsch een tijdje op de achterkant van zijn bierflesjes, met een knipoog naar Prediker.

Reclame en religie groeien steeds dichterbij elkaar, zeggen reclamemakers nogal eens. Ze vinden dat zowel reclame als religie gegrondvest zijn op dezelfde uitgangspunten: "Geef mensen het gevoel dat ze bij elkaar horen door gebruik te maken van gemeenschappelijke verhalen, symbolen en rituelen." Door alledaagse gewoonten en rituelen een diepere betekenis te geven, zou het fundament worden gelegd voor een nieuwe levensbeschouwing.

Niet iedereen zal deze redenering willen volgen. Het is inderdaad zo dat reclame zich meer en meer richt op het gevoelsleven van mensen en dat ze een emotionele binding met het merk tot stand wil brengen. En ook is het waar, dat reclame telkens weer nieuwe behoeften wil scheppen en in die zin grensverleggend is. Het veelvuldig gebruik van allerlei symbolen – tot voor kort min of meer exclusief voorbehouden aan religieuze kaders – in de wereld van de reclame is opvallend. In de reclame wordt met dit soort elementen 'gespeeld'. Dit houdt niet per definitie in dat deze symbolen door de reclame van hun waarde en waardigheid worden ontdaan; integendeel, ze lijken daardoor juist eerder een nieuwe invulling te krijgen en te worden geactualiseerd door deze te betrekken op het concrete leven van alledag. Zo kunnen begrippen als 'paradijs' en 'zondeval' – symbolen van gelukzaligheid, verlangen en vervreemding – nieuwe inhoud krijgen door deze te betrekken op een harmonieus leven zonder geweld, lijden en uitbuiting. 'Het Rijk der hemelen' of het 'Rijk Gods' kunnen de weg wijzen naar momenten in het leven waar je – wellicht even – de hemel op aarde kunt ervaren.

Toch zit er tussen de symboolwereld van religie en die van de reclame een fundamenteel verschil: religie beantwoordt aan diepe innerlijke verlangens van mensen en de verlangens die door de reclame worden opgeroepen, komen van buitenaf. En bovendien is het zo, dat reclame eerder structuren bevestigt en mensen afhoudt van kritisch nadenken over zichzelf en de wereld; een functie die juist zo wezenlijk is voor godsdienst en levensbeschouwing.

Jan Simons

Een droom?

Als middelbare schoolleerling ben je een druk bezet mens. Je hebt behoorlijk wat huiswerk, je bent vaak actief lid van een sportvereniging, actief of passief bezig met muziek, je gaat stappen, er is tv, chatten, msn'en: het vraagt allemaal tijd en is nodig om er bij te horen.

Je eigen visie op normen en waarden wordt in deze periode grotendeels gevormd. Gevormd door wat je bewust en onbewust, thuis, op tv, op internet, op school en van je omgeving oppikt.

Het is een belangrijke periode in je leven op weg naar volwassenheid, zeggen ze!

Elkaar als jongeren zomaar ontmoeten, wat nieuws uitwisselen, wat kletsen, je eigen ideeën toetsen, samen iets ondernemen, is niet zo eenvoudig. Want waar vind je zo'n ontmoetingsplek, zo'n hangplek?

Onze vorige pastor Jan Joosten had een droom. Hij wilde jongeren een ontmoetingsplek, een 'betere' hangplek aanbieden. Dat is gelukt! Hij is met een groepje jongeren (ex-vormelingen) een deel van de kelder onder de kerk bewoonbaar gaan maken. Dat project is afgelopen herfst succesvol afgesloten. De kelder ziet er prima uit, mede ook dankzij de deskundige hulp van ouderen. Je kunt er 'hangen' in luie stoelen en een bank of aan een bar, er kan een dvd worden vertoond, je kunt er naar muziek luisteren, er is een klein biljart, aangepaste verlichting: kortom, een geschikte ontmoetingsruimte. Een groep jongere ouderen heeft zich bereid verklaard om structureel een stukje begeleiding bij de ontmoeting te leveren. Intussen is er een groepje van zo'n 14 jongeren die geïnteresseerd zijn en hebben deelgenomen aan een tweetal meetings in januari en februari jl. Een nog wat aarzelend begin, wat kat-uit-de-boom kijken, maar het begin is er! Succes kelderclub!

En als je zin hebt om ook eens te komen kijken bij de kelderclub: meld je even bij het parochiesecretariaat (013-533 12 15).

Eldert Baan

Obligatie voor restauratie

Nu duidelijk is wat we aan geldelijke middelen in het kader van de restauratie van torenspits en dak parochiecentrum mogen verwachten van overheid, fondsen en acties, heeft het kerkbestuur onlangs besloten tot het uitschrijven van een obligatielening. Voor deze lening is toestemming gevraagd bij en gekregen van de Autoriteit Financiële Markten in Amsterdam en van de bisschop van 's-Hertogenbosch.

Een obligatielening houdt in dat het kerkbestuur binnen de parochie geldmiddelen wil lenen ter financiering van eerder genoemde restauratiewerkzaamheden. Deze lening vindt plaats onder de volgende voorwaarden:

- de omvang van de lening bedraagt maximaal € 100.000,- (200 stukken van € 500,-);
- de looptijd van de lening bedraagt 10 jaar, te beginnen op 1 juli 2006;
- jaarlijks wordt over het geleende bedrag een rente vergoed van 1%;
- de rente wordt elk jaar uitbetaald per 1 juli van het jaar, te beginnen op 1 juli 2007;
- jaarlijks – eveneens per 1 juli van het jaar – wordt 10% van de obligaties uitgeloot middels de nummers van de inschrijving.

Er is een reglement van uitgifte opgesteld, waarin de leningsvoorwaarden uitvoerig zijn omschreven. Wie geïnteresseerd is in deze obligatielening en nader kennis wil nemen van de voorwaarden, kan om toezending van dit reglement vragen. Na toezending zal de penningmeester van het kerkbestuur contact opnemen.

Het kerkbestuur ziet uiteraard met meer dan gewone belangstelling uit naar uw reacties. Mede door uw deelname kunnen wij straks het centraal middelpunt van onze parochie in goede staat overdragen aan de toekomstige generatie.

Voor meer vragen over deze obligatielening en voor toezending van de leningsvoorwaarden: penningmeester kerkbestuur Sint Caeciliaparochie, Kerkstraat 2, 5056 AC Berkel-Enschot, e-mail st.caecilia@planet.nl.

Arthur Baeten, kerkbestuur Sint Caecilia

”Met hart voor mensen en passie voor de samenleving”

Dagelijks biedt zorgcentrum Torentjeshoef aan 47 ouderen zorg en huisvesting. Naast Torentjeshoef bevinden zich nog ruim 60 aanleunwoningen, waarvan de bewoners ook een beroep kunnen doen op de dienstverlening van het zorgcentrum. Zo hebben tenminste 100 ouderen uit Berkel-Enschot dagelijks te maken met Torentjeshoef als dienstverlener en huisvester. Reden genoeg om eens te spreken met Peter Meijs, directeur van stichting De Kreite en woningstichting St. Lambertus.

Het wordt een aangenaam gesprek met iemand die zeer begaan is met het wel en wee van de bewoners van ‘zijn’ Torentjeshoef. Peter Meijs is niet meer de jongste, maar ook nog lang geen aanstaande bewoner van een zorgcentrum. Toch heeft hij al een lange geschiedenis met zorg. “Als jonge man – ik was nog geen 16 jaar – ben ik met een opleiding tot verzorgende gestart in het vak”, laat Peter weten.

Torentjeshoef maakt samen met zorgcentra De Eikelaar in Udenhout, De Leyenhof in Helvoirt en Haarensteyn in Haaren onderdeel uit van stichting De Kreite en St. Lambertus. Hun website meldt dat zij “vanuit hun missie – ‘Zichtbaar Resultaat door dynamisch Samenwerken’ – partner willen zijn in de ontwikkeling en uitvoering van diensten en dienstverlening in wonen, zorg en welzijn.” Tijdens mijn gesprek met Peter Meijs blijkt dat hij zich ook daadwerkelijk inzet voor deze missie.

Wat Peter als directeur van De Kreite en St. Lambertus momenteel bijvoorbeeld vooral bezighoudt is ervoor te zorgen dat de zorgcentra zich ontwikkelen van het oude, traditionele verzorgingstehuis naar een moderne dienstverlenende woon-zorgorganisatie. Een eerste stap daartoe is gezet met De Eikelaar te Udenhout. Wie daar wel eens geweest is (velen van u zijn er tijdens de kersttocht 2005 doorheen gelopen) kan zich daar wel een beeld van vormen. Een week nadat ik sprak met Peter Meijs kwam de zichzelf noemende ‘Initiatiefgroep Seniorenstad’ met het voornemen om speciale woonkernen voor 55-plussers te gaan bouwen, enigszins

afgezonderd van de rest van de maatschappij. Dit staat haaks op het idee van Peter om woon-zorg-servicecentra op plekken midden in de dorpskernen neer te zetten. Ouderen blijven daarbij onderdeel uitmaken van de maatschappij, waarvan ze ook deel uitmaakten vóór ze van deze woon-zorg-servicecentra gebruik gingen maken. “De oudere kiest daarbij zelf voor in-, op- of aanleunen en kan huren of kopen. Het liefst”, zo zegt Peter, “zie ik dit gecombineerd met culturele, sociale of maatschappelijke functies.”

Dat klinkt leuk, maar als we dit nu eens concreet vertalen naar Berkel-Enschot en Torentjeshoef? Peter: “Ik zou graag zien dat Torentjeshoef, net als de verplaatsing van het winkelcentrum Eikenbosch, deel gaat uitmaken van een nieuw dorpshart in Berkel-Enschot. Torentjeshoef staat daarin dan niet op zichzelf, want ook het medisch centrum, de apotheek en bijvoorbeeld kinderopvang zijn binnenshuis of in de directe, aanpalende omgeving gepositioneerd. De bewoners of mensen die gebruik maken van onze zorg en service bevinden zich dan midden in het (dorps)leven. Ofwel: ‘buiten komt naar binnen en binnen komt naar buiten’. Samen met de gemeente en de ontwikkelaar van het plandeel Koningsoord zijn we hierover in gesprek.”

Peter Meijs investeert momenteel veel van zijn tijd in het realiseren van deze plannen. Ruim 60 van zijn 300 collega's binnen De Kreite en St. Lambertus zorgen er in de tussentijd voor dat de bewoners binnen Torentjeshoef zo veel mogelijk worden gevrijwaard van de om zich heen slaande individualisering, toenemende anonimiteit en verzakelijking. Volgens Peter is dat één van de moeilijkste taken binnen het verlenen van zorg, maar wel een van de belangrijkste: “Binnen Torentjeshoef proberen we een stuk zinvinding toe te voegen. Nadrukkelijk zeg ik ‘zinvinding’ als samenvoeging van de woorden ‘welzijn’ en ‘welbevinden’. We doen dat door bijvoorbeeld themamiddagen te (laten) organiseren waar de bewoners gedachten delen, elkaar ontmoeten en daardoor verbinding met elkaar maken. Door de sociale samenhang die daarmee ontstaat, geeft men elkaar betekenis binnen Torentjeshoef. Dat kan ook door zaken rondom religie te organiseren.”

Nu we het toch over geloof hebben: hoe is de band met de parochies eigenlijk vanuit Torentjeshoef? Peter antwoordt dat binnen De Kreite in zijn algemeenheid goede afspraken met de betreffende parochies zijn gemaakt. “Torentjeshoef was wel altijd enigszins ‘verwend’. Pastor Schuurmans heeft daar immers vele jaren een belangrijke rol gespeeld voor de bewoners.” Betrokkenheid vanuit de parochie vindt Peter erg belangrijk. Hij is dan ook erg blij met het initiatief dat de beide parochies in Berkel-Enschot en Adryo Toorians (manager Zorg en Welzijn binnen Torentjeshoef) nu hebben genomen om de band weer aan te halen. Bijvoorbeeld via de werkgroepen en met de aanwezigheid van pastoor Pieter Scheepers binnen Torentjeshoef.

Nog even terug naar de persoon Peter Meijs. Als jonge jongen in de zorg begonnen en nooit iets anders gedaan? “Jawel hoor”, lacht Peter, ‘ik wilde na een aantal jaren in de zorg te hebben gewerkt als verpleegkundige het management in en kon dat doen bij de BBA in Oosterhout. Daar ben ik dus op mijn 28^e gaan werken. Via een HBO-opleiding Personeelswerk heb ik mezelf verder ontwikkeld, maar ben rond mijn 35^e toch weer teruggekeerd naar de zorg.”

Bij mijn vertrek vraag ik Peter hoe de zorg er volgens hem over een aantal jaren uit moet zien. Peters antwoord is kort, maar volgens mij veelzeggend over zijn eigen persoon: “Met hart voor mensen en passie voor de samenleving.”

Vincent van Baaren

Financiële resultaten Caeciliaparochie

Zoals reeds is aangekondigd in onze brief over de *Actie Kerkbalans* van februari jl. doen wij u onderstaand beknopt verslag van het financiële reilen en zeilen van onze parochie over 2005.

Uit de cijfers blijkt dat wij het genoemde jaar hebben afgesloten met een voordelig resultaat van circa € 1.800,--. In onze begroting over genoemd jaar gingen wij nog uit van een nadelig resultaat van circa € 2.200,--. Een positieve ontwikkeling derhalve van € 4.000,--.

De belangrijkste verschillen tussen de definitieve cijfers en de begroting blijken uit het beknopt verslag.

Het is verheugend te constateren dat de kerkbijdragen t.o.v. de begroting zijn gestegen. Ook t.o.v. 2004 is een lichte stijging te constateren.

Een belangrijk verschil t.o.v. de begroting betreft de personeelskosten. De daling hiervan is voor een groot deel het gevolg van het feit dat de kosten van het pastorale team, met de komst van pastoor P. Scheepers, voor gezamenlijke rekening komen van de parochies Berkel en Enschoot.

Alles bijeen een positief bericht dus van het kerkbestuur. Wij wijzen er wel op dat de marges nog klein zijn. De begroting voor 2006, die u reeds hebt ontvangen, sluit met een geraamd positief saldo van € 2.900,--.

Alleen met uw blijvende steun en met de inzet van de vele vrijwilligers zullen wij in staat zijn om ook in de toekomst een bloeiende parochie te blijven.

Peter Maas,
penningmeester kerkbestuur

Financieel overzicht van de parochie St.Caecilia te Berkel-Enschot

		Werkelijk 2005	Begroting 2005
Baten:			
Bijdragen parochianen:	kerkbijdragen	66.800	63.000
	collectes	21.300	22.000
	stipendia	14.800	17.000
	totaal bijdragen parochianen	102.900	102.000
Opbrengst financiële middelen, verhuur kerkhof, verkoop kaarsen:		32.200	36.000
Totaal baten		135.100	138.000
Lasten:			
Huisvestingskosten:	kerk / kerkhof	34.000	25.000
	parochiecentrum	1.900	1.700
	totaal huisvestingskosten	35.900	26.700
Personeelskosten:		59.100	81.000
Kosten eredienst en pastoraal:		13.800	15.700
Overige kosten:		10.200	5.800
Afdrachten aan Bisdom:		14.300	11.000
Totaal lasten		133.300	140.200
Saldo		1.800	-2.200

Berkel-Enschot, 6 maart 2006
 Peter Maas, penningmeester.

Punt en el

Het internet is een rijke inspiratie- en informatiebron voor allerlei zaken. Ook over religie en levensbeschouwing is op het internet oneindig veel te vinden. De kunst is echter om het bruikbare en betrouwbare er uit te halen. In deze nieuwe rubriek geven wij telkens voorbeelden van interessante sites die misschien kunnen uitnodigen tot verder zoeken op het internet. Hebt u zelf een interessante site gevonden? Meld deze dan aan de redactie!

Deze keer: drie interessante websites voor jongeren.

<http://www.geloofnederland.nl/>

Door het opentrekken van twee schoolkasten waarin allerlei wetenswaardigheden over islam en christendom te vinden zijn, gaan twee jongeren (Aisha, moslima en Nico, katholiek) op pad om elkaars godsdienst te leren kennen. Middels videofilmmpjes en teksten maken ze kennis met kerk en moskee, koran en bijbel, met rituelen en leefregels. Jongeren die deze site bezoeken kunnen aan de hand van een aantal stellingen op deze interactieve site ook hun mening kwijt. De site staat onder beheer van de Radboud Universiteit in Nijmegen.

<http://www.perron7.nl/>

Het Tilburgse station vormt het decor voor deze interactieve website, waar jongeren kunnen meeschrijven aan een oneindig verhaal, hun mening geven over een wisselende column en een aantal quotes naar aanleiding van tv-programma's, krantenberichten, passages uit een boek. De zeven perrons hebben ieder hun eigen thema. De website wordt onderhouden door de Theologische Faculteit in Tilburg.

www.jongerenbijbel.nl

Het Nederlands Bijbelgenootschap en de EO werken aan een Jongerenbijbel, die jongeren wil helpen de bijbel beter te leren begrijpen en toe te passen in het dagelijks leven. De Jongerenbijbel verschijnt binnenkort; de site geeft alvast een indruk van wat het gaat worden. Met vele illustraties, foto's, kaarten en plattegronden, uitleg, tips en hulpmiddelen.

Oude verhalen (3)

De Emmaüsgangers (Lucas 24,13-35)

De twee mannen stapten stevig door. Ze hadden nog een lange dag voor de boeg. Bij toeval hadden zij elkaar leren kennen in een praatgroep. Het klikte direct en zij ontdekten dat beiden op zoek waren naar meer vastigheid in het leven. Daarom hadden zij besloten tot een voettocht van enkele dagen om tot rust en bezinning te komen. De bosrijke omgeving waar zij woonden leende zich uitstekend voor een dergelijke tocht. Elke avond zouden zij in een ander hotel de nacht doorbrengen.

Het bospad waarover ze nu liepen nodigde uit tot mijmeringen. Zo spraken zij over hun jeugd, die zich afspeelde in een katholiek milieu. Beiden waren zij ooit misdienaar geweest. Een van hen later zelfs nog een tijdje acoliet. Ze haalden herinneringen op uit die tijd. Een tijd waarin alles zeker leek; je had vastigheid. Dit alles was gedurende hun verdere leven behoorlijk veranderd. Al pratend ontdekten zij dat zij nog redelijk op de hoogte waren van hetgeen zich in de christelijke kerken afspeelde. Nee, zelf waren ze al jaren niet meer betrokken bij kerk of zelfs maar bij iets dat met religie te maken had. Terwijl ze er met elkaar over spraken, ontdekten zij dat veel toch vertrouwd over kwam. Het was een vreemde gewaarwording voor de twee mannen die zichzelf als goddeloos beschouwden.

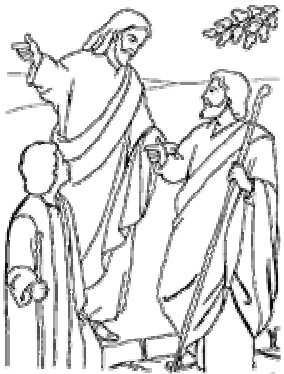
Zij naderden de plaats van bestemming. De tijd was voorbij gevlogen. Ze passeerden een klooster. Ongemerkt stopten zij en lazen de uitnodiging om eens tot jezelf te komen in de stilte van het klooster. Na enige aarzeling belden zij aan. Hun verhaal was gauw verteld: twee mannen op zoek naar zin en betekenis in hun leven. Ze waren op de goede plaats. Vader abt ontving hen, sprak een tijdje met hen en toonde veel begrip. Ze mochten in het gastenverblijf de nacht doorbrengen. Rondwandelen in de kloostertuin raakten zij in gesprek met enkele broeders en paters. De openheid waarmee deze spraken over hun kloosterleven en de zin die zij daaraan ontleenden verraste onze beide wandelaars. Zij ontdekten dat er meer is tussen hemel en aarde, dat de moeite waard is. Na een goede nachtrust keerden zij de volgende morgen wandelend terug. In de praatgroep

vertelden zij van hun ervaringen, opdat de anderen daar ook hun voordeel mee konden doen.

Dit verhaal doet ons sterk denken aan het verhaal van Lucas over de Emmaüsgangers. Ook hier twee mannen onderweg naar een dorp in de nabijheid van Jeruzalem. Zij zaten met vragen als: “Wat moet er gebeuren nu onze meester, de man van Nazareth, is vermoord door de Romeinen?” Zij waanden zich verloren nu hun meester er niet meer was. Ondertussen bespraken zij alle bijzondere gebeurtenissen die zij met Hem hadden meegemaakt. Zo herinnerden zij zich hoe Hij de Schriften had uitgelegd. Bij die gedachten werden ze warm van binnen. Het was net of er iemand met hen meeliep om hen een uitweg te wijzen.

Aangekomen op de plaats van bestemming – het dorp Emmaüs – zochten zij een rustplaats voor de nacht. Voordat zij zich ter ruste begaven, aten zij wat brood en dronken daarbij een beker wijn. Plots kwam de herinnering naar boven aan Jezus die het brood brak, zegende en uitdeelde. Langzaam drong het inzicht tot hen door dat Jezus weliswaar dood was, maar leefde in hun geest en hart. Hij had dit ook voorzegd met de woorden: “Mijn Geest blijft altijd bij u”. Op deze wijze blijft Hij leven onder de mensen.

Deze ervaring was zo overweldigend dat zij nog dezelfde avond terugkeerden om de andere leerlingen te vertellen wat hen was overkomen. Daar aangekomen, ontdekten zij dat ook de andere leerlingen hadden begrepen dat zij de opdracht hadden het levenswerk van Jezus voort te zetten en zo de gedachte aan Hem levend te houden. Hiermee is het mysterie van Pasen geboren.

Wat is nu de overeenkomst tussen beide verhalen? In beide verhalen gaat het om twee mannen die het niet meer zien zitten. In het eigentijdse verhaal ontvluchten de beide mannen de praatgroep om zelf op zoek te gaan naar antwoorden op hun vragen. Het verhaal van Lucas – het oude verhaal – laat ook twee mannen zien die ten einde raad de groep leerlingen (hun praatgroep) in Jeruzalem verlaten. Ze zien geen uitweg

meer en geen reden meer om bij de groep te blijven. Al pratend komen zij tot een belangrijk inzicht, namelijk dat Jezus nog net zo aanwezig was als tijdens zijn fysieke leven, indringend en uitnodigend. Zodra zij dit ervaren, keren ook zij terug naar hun praatgroep, de leerlingen in Jeruzalem, om te getuigen van hun inzicht namelijk dat Jezus leeft.

Het is een opstandingsverhaal. Dit duidt op inkeer en inzicht bij de leerlingen zelf, die er achter komen dat zij de boodschap van liefde en rechtvaardigheid van de man van Nazareth dienen voor te leven en uit te dragen om zo de gedachte aan Hem levend te houden. De herinnering aan Jezus is wel eens de gevaarlijke herinnering genoemd, omdat het een beroep doet op ons geweten.

Ton Borsboom Sr.

RNDOM MENDELSSOHN

Op zondag 21 mei a.s. is het Hasselts Gemengd Kapelle Koor uit Tilburg bij ons te gast in de St. Caeciliakerk. Onder leiding van Ramon van den Boom en met medewerking van Ad van Sleuwen (orgel), Julia Westendorp (soliste) en een instrumentaal ensemble zal het koor een aantal werken van Felix Mendelssohn-Bartholdy, Bach, Mozart en Händel ten gehore brengen.

De videoclub Berkel-Enschot zal de uitvoering met beeld en geluid vastleggen.

Aanvang 15.00 uur. De toegang is gratis.

Felix Mendelssohn-Bartholdy liet zich inspireren door de muziek van grote componisten uit het verleden. In zijn werken zijn dan ook duidelijk de invloeden van zijn voorgangers aan te wijzen. Zo inspireerde de muziek van Bach hem tot het schrijven van verschillende koraalzetten. Van Mozart leerde hij het schrijven van volmaakte en uitstekend te zingen melodielijnen. Op zijn reizen naar Engeland maakte hij kennis met de beroemde Engelse koortraditie. Met name de oratoria van Händel lieten een onuitwisbare indruk achter.